

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 listopada 2025 r.,

sprawy **Z. S.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 11 czerwca 2025 r., IV Ka 254/25,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu

z dnia 27 września 2024 r., II K 791/22,

p o s t a n o w i ł

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego Z. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu II Wydział Karny, wyrokiem z dnia 27 września 2024 r., sygn. II K 791/22, uznał m.in. oskarżonego Z. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawiania wolności oraz zobowiązał do naprawienia, solidarnie z T. P., wyrządzonej szkody.

Od przywołanego orzeczenia wniesiona została apelacja m.in. przez obrońcę oskarżonego Z. S. Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2025 roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu, sygn.. akt IV Ka 254/25, zmienił wyżej wskazany wyrok Sądu I instancji w ten sposób, iż uzupełnił kwalifikację prawną podstawy skazania oskarżonego o przepis art. 4 § 1 k.k. W pozostałym zakresie Sąd II instancji utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Sądu Rejonowego.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego Z. S., który zarzucił w niej:

- mające istotny wpływ na jego treść rażące naruszenie prawa karnego procesowego, to jest art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutu z punktu I, sprowadzającego się do zakwestionowania prawidłowości całości procedowania Sądu I instancji przejawiającego się brakiem zapewniania oskarżonemu możliwości realnej obrony a krańcowo pozbawieniem oskarżonego możliwości skorzystania z dobrodziejstwa instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k., co w procedowaniu Sądu II instancji wyraziło się:

1. przeprowadzeniem kontroli odwoławczej w sposób odbiegający od standardów kontroli instancyjnej, podczas której sąd odwoławczy nie uwzględnił, że Sąd I instancji w ogóle nie zajął się zagadnieniem kilkakrotnie i bardzo dosadnie podnoszonym przez oskarżonego w toku całego procesu związanym z udziałem osoby trzeciej (osoba o imieniu D. ze wskazaniem dokładnego adresu), czyli, że przedmiotem rozważań Sądu I instancji nie były wszystkie dowody i wynikające z nich okoliczności a krańcowo, że przedmiotem rozważań nie była możliwość zastosowania prawa materialnego z art. 60 § 3 k.k.
1. przeprowadzeniem kontroli odwoławczej w sposób odbiegający od standardów kontroli instancyjnej, która wyraziła się poczynieniem przez sąd odwoławczy własnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego) na temat udziału osoby trzeciej o imieniu D., znaczenia udziału tej osoby dla postępowania, znaczenia dowodu z wyjaśnień oskarżonego dla rozstrzygnięcia o wymiarze kary, znaczenia

dowodu z wyjaśnień oskarżonego dla możliwości zastosowania prawa materialnego, czyli instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k., co naruszało zasadę dwuinstancyjności, naruszało prawo do obrony i zasady rzetelnego procesu karnego.

W konsekwencji skarżący wniósł o:

- o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu w zaskarżonej części dotyczącej Z. S. i utrzymanego w tej części w mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu,

2. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji, to kluczowe znaczenie dla oceny postępowania sądu odwoławczego ma nie tyle stwierdzenie, czy sąd I instancji zajął się określoną okolicznością, co zbadanie postawionego zarzutu i jego zasadności. Nie każde uchybienie sądu pierwszej instancji może mieć wpływ na wydany wyrok. Poza tym, mając na uwadze reformatoryjny charakter postępowania odwoławczego należy stwierdzić, że niektóre zaniechania sądu I instancji mogą być naprawione w postępowaniu odwoławczym.

Jednak wbrew twierdzeniom obrońcy, sąd I instancji oddalił wniosek dowodowy obrońcy dotyczący przesłuchania mężczyzny o imieniu D.. Podstawą jego oddalenia było stwierdzenie nieprzydatności dowodu dla ustalenia okoliczności mającej znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd stwierdził, że jego przesłuchanie nie ma znaczenia dla zastosowania art. 60 § 3 k.k., na dowód czego sąd powołał treść tego przepisu. Warunek współdziałania z dwoma innymi osobami ma znaczenie dla możliwości zastosowania art. 60 § 3 k.k. Nie jest to jednak jedyny warunek zastosowania tego przepisu. Sądy zajęły stanowisko, zgodnie z którym wyjaśnienia oskarżonego nie miały takiego charakteru, jak wymagany przez art. 60 § 3 k.k. Na s. 9-10 uzasadnienia sąd II instancji odniósł się do niejasności i braków wyjaśnień oskarżonego, które stały na przeszkodzie zastosowaniu w stosunku do niego art. 60 § 3 k.k.

Jeśli chodzi o drugi zarzut, to sąd II instancji nie tyle poczynił własne ustalenia, co dokonał oceny możliwości zastosowania art. 60 § 3 k.k., co ma wpływ na zasadność podniesionego zarzutu. Skarżący koncentruje się na udziale w czynie osoby trzeciej określonej przez niego jako D., tymczasem w badanej sprawie nie zostały spełnione inne przesłanki zastosowania art. 60 § 3 k.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]